SEVİM ASIMGİL

Sana Hiç Elveda Demedim ki

"Gece karanlığında güvercin dallar üzerinde feryat ile zikrediyor, ben ise uykudayım.

ROMAN

Hayat

Sana Hiç Elveda Demedim ki

© 2013, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-037-8
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 480
Edebiyat : 27
Kitabın Adı : Sana Hiç Elveda Demedim ki
Yazarı : Sevim Asımgil
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Özlem Başboğa
Kapak Tasarımı : Özkan Artaş
İç Tasarım : Özlem Başboğa
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2013
Baskı & Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahallesi Fatin Rüştü Sokak
No: 1-3/A Bayrampaşa / İSTANBUL
Tel: (0212) 612 95 59 Fax: (0212) 613 09 83
Sertifika No: 11946

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayingrubu.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayingrubu - facebook.com/hayatyayingrubu

Sana Hiç Elveda Demedim ki

Sevim Asımgil

Hayat

Dr. Sevim Asımgil

Çocukluk yılları Avrupa'da geçmiştir. Ecdadı Maraşlı'dır. Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde dedelerinden Hâşim Memişoğlu, Maraş'tan Miralay olarak Balkanlara tayin edilmiş. Balkan Harbi çıktığında, kendisi İstanbul'da; ailesi, Dedeağaç'ta bulunuyormuş. Meriç nehrinin sınır olmasıyla, eşi, çocukları ve torunları, Batı Trakya tarafında kalmış, Hâşim Memişoğlu İzmir yolunda batan "Sezai-nur" vapurunda yaşamını yitirmiştir. Sevim Asımgil, Türk Devleti'nin Batı Trakya'da Müslüman çocukları için açtığı imtihanı beş yüz elli talebe arasında en iyi dereceyle kazanmış, ilkokuldan sonra, eğitimine Türkiye'de, devlet adına devam etmiştir. Orta ve liseyi Bursa'da bitirmiş, yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi'nde tamamlamıştır. Evlidir; 2 çocuğu vardır. Oğlu Dr. Adil Asımgil ve kızı İlahiyatçı Merve Şahin araştırmacı yazardırlar. 1988'de muayenehanesini kapatarak mesaisini tamamen yazıya ve sohbetlere ayırmıştır. Değerli hocalardan senelerce Arapça dersleri almış, İslami ilimleri tahsil etmiştir. Zaman zaman, çeşitli gazete ve dergilerde yazıları neşredilen yazar Türkiye içinde ve dışında seri olarak konferanslar vermektedir. İslami ilimleri araştırmaya yönelik kitaplarının yanı sıra, toplumun iğdiş edilen değer yargılarını ön plana çıkarıcı romanları ve hikâyeleri de mevcuttur.

Dr. Sevim Asımgil kitaplarına ilgi duyan herkese teşekkür ediyor.

Mutluluk Yolu, Benim Müslüman Yavrum, Gönül Bahçesine Giden Yol: Tarikat, Peygamberler Tarihi, İnsanlık Tarihinin En Büyük Lideri Allah'ın Resûlü Hz. Muhammed (sav) isimli kitapları eğitim amaçlı olarak çeşitli kurumlarda okutulmuştur.

Kadın İlmihali, Mutluluk Yolu, Evlilik -Muhteşem Birliktelik- isimli kitapları da Almanca'ya tercüme edilmiştir.

Avrupa'da, Cennete Dâvet Cemiyetinin başkanı Sayın Muhammed Çiftçi, Sevim Asımgil'in evlilikle ilgili kitabından çok miktarda almış, konferanslarında dinleyicilere sunmuştur. Asımgil, kendisine özellikle şükranlarını sunmaktadır.

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

1- İslâm'ın Beş Esası
2- Kadın İlmihâli
3- Kadın Olmak Kolay Değil
4- İnanç Dünyasına Tutulan Meş'âle
5- Mübarek Namazımız
6- İnsanlık Tarihinin En Büyük Lideri Hz. Muhammed (sav)
7- Sevgili Peygamberimizin Mübarek Hayatı
8- Muhteşem Hayatlar
9- Şerefle Yaşanmış Hayatlar
10- İnsanlığa Işık Tutan Hayatlar
11- Hz. Hatice
12- Hz. Ayşe
13- Hz. Fâtıma
14- Hz. Havva, Hz. Meryem, Hz. Âmine
15- Cennetin Kapısı Herkese Açık
16- Cennet'e Çağrı
17- Fert ve Ailede Mutluluk Yolu

18- Cennet ve Cehennem
19- Gönül Bahçesine Giden Yol
20- Ölüm, "Bir Hiç" Olmak mıdır?
21- Allah'a Nasıl Duâ Etmeliyiz?
22- Mübarek Aylar, Günler ve Geceler
23- Ramazan-ı Şerif Rahmet Ayıdır
24- Sizin Bedeninizde Ruh Var
25- Evlilik ve Mahremiyetleri
26- Sihir-Büyü-Fal
27- Burçlar
28- Reenkarnasyon Var mı?
29- Mutfak Kültürü
30- Çocuklarımızı Nasıl Yetiştirmeliyiz?
31- Yaşamın Dört Kritik Dönemi
32- Çocuğumu Özenle Yetiştiriyorum
33- İyi İnsan Olmak Yürek İster
34- İnsanlarla İyi Geçinmenin Altın Kuralları
35- Herkes İyi İnsan Olabilir
36- Anne-Babalar İçin
37- Gençlik -Yaz Çiçeği Gibidir Çabuk Gelir Geçer-
38- Neden Erdemli İnsan Olmayalım
39- Sizin Bedeninizde Ruh Var

Romanları ve Hikâyeleri:

40- Siyah Zambak ve Merve
41- Sevda Geri Dön
42- Dilara
43- Meriç'in Gelini
44- Düğünümde Ağlama
45- Diana

46- İsmâilağa Sokağı
47- Semira
48- Aşka Çıkış Yok
49- Terketme Beni
50- Ayrılan Kalpler
51- Sen Gidince
52- Sana Hiç Elveda Demedim ki
53- Hayatımdan Çık Git
54- Güller Açarken Gel
55- Hayatlar Bir Yaz Yağmuru Gibi Gelir-Geçer
56- Hoş Esintiler
57- Ne Olur Gitme
58- Bu Kalp Seni Unutur mu?

"Dikkat dikkat! Sayın yolcular uçak alçalmaya başlayacak, kimse ayakta kalmasın, herkes yerine otursun lütfen. Koltuklarınızı dik, masalarınızı kapalı tutun. Kemerleriniz bağlı bulunsun."

Hoparlörden duyulan ses üzerine Hande okumakta olduğu kitabı kapattı, çantasına koydu. Amcasının kızı Ayşen'in, sayısını unuttuğu hava yolculuklarına karşı, o ilk kez binmişti uçağa. Ayşen üç kişilik sıranın koridor tarafında oturmayı tercih etmişti. Genç kadın, memnuniyetle geçmişti cam kenarına. Amcasının oğlu, aynı zamanda nişanlısı olan Kubeys, orta yeri seçmişti bilhassa, dikkat ederek. Ne yapmış etmiş, annesiyle babasının sırasında oturmaya ikna etmişti Hande'nin 10 yaşındaki kızı Hilde'yi. Sonra da kendisi yanına gelip yerleşmişti. Genç kadın ona dokunmamak için çaba sarf etmiş durmuştu yol boyunca …

Servislerde hostesin ikram ettiği yiyecek ve içecekleri alıp vermede nişanlısı yardımcı olmuş, Hande, defalarca teşekkür etme mecburiyetinde kalmıştı.

Ama hepsi mini mini buz parçalarından teşekkürlerdi…

Kubeys bunu fark etmezden gelmiş, hemen, derhal, anında, mutlulukla cevap vermişti:

– Bir şey değil canım.

– Bir şey değil Handeciğim.

Düğünleri birkaç ay sonra, eylül ayının nihayetinde olacaktı, bahçelerde meyveler dallarında kururken…

Sararmış, kahverengiye dönmüş yapraklar öteye beriye savrulurken…

İnsanı sinsi sinsi ıslatan yağmurlar başlarken…

Radyolarda, neden ve niçin hoşlandığını hâlâ bilemediği:

"İnan ki ağlamadım

Hüzünlüyüm sadece

Gözlerimdeki yaşlar

Yağar böyle her gece

Güz gülleri gibiyim

Hiç bahar yaşamadım

Ya sevmeyi bilmedim yıllarca

Ya sevince geç kaldım."

şarkısı çalınırken…

Sonbaharda evlenme fikri Hande'nindi. Ne resmî ne de dinî nikâhları kıyılmamıştı henüz. Genç kadın, Kubeys'in

bunu devamlı hatırında tutmasını istiyordu. Yüzükleri takıldığından beri her karşılaşmalarında sanki eşiymiş gibi davranmaktan bir an olsun geri durmayan Kubeys'in…

Evlendiklerinde mutlaka mesut olacaklarına onu olanca gücüyle inandırmaya çalışan Kubeys'in…

Her gördüğünde Hilde'yi bir baba sevgisi ve şefkatiyle kucaklayan Kubeys'in…

Gezi boyunca aralarında sık sık yakınlaşmalar olacağını, Hande tahmin etmişti.

Amazon'u görmeye öylesine meraklıydı ki çok ince detayları hesaba katmamıştı.

Katmak istememişti.

Amcasının "Hande yavrum, sen de gel bu geziye" teklifini tereddütsüz kabul etmişti.

Kişinin, bir başkasını en iyi, komşulukta, alışverişte ya da seyahat esnasında tanıyabileceği söyleniyordu. Bu tatil belki de bir fırsattı genç kadına. Aynı mekânda birlikte bulunmak, zorla kalbinin derinliklerine gömmeye çalıştığı tereddütlerini giderici bir güç oluşturabilirdi. O zaman neşe içinde otururdu nikâh masasına.

Kubeys üniversite mezunuydu.

İş hayatında başarılıydı.

Hoş sohbet bir insandı.

Karizmatikti.

Dürüst bir gençti.

Çalışkandı.

Spor yapmayı ve gezmeyi severdi. Her fırsatta bir yerlere giderdi.

Bunlar onun bildiği veya duyduğu pozitif taraflarıydı. Ya negatif olanlar? Onları fazla bilmiyordu genç kadın. Sadece birkaç kızla flört ettiğini ancak hiç kimseye ciddi bir şekilde bağlanmadığını müşterek akrabalarından duymuştu. Babası ve amcası birbirlerini seven ve sayan kardeşlerdi. Evlendiklerinde birinin Sarıyer'de diğerinin Yeşilköy'de yerleşmeleri, iş yerlerini de oralarda açmaları, çok az görüşmelerine neden olmuştu. Hastalık, ölüm gibi acılı veya bayram, nişan, düğün gibi sevinçli günlerde bir araya gelirlerdi ancak.

Hande ilk evliliğini yaptığında Kubeys bir iş seyahatine çıktığından nikâhta bulunamamıştı.

Kocası öldüğünde de cenazeye kocaman sarı renk kasımpatılardan hazırlanmış bir çelenk göndermiş, kendisi gelmemişti. Çiçeklerin arasına kartvizitini iliştirmiş, arkasına "Amca kızıma sabırlar, mevtaya Allah'tan rahmet diliyorum." yazmıştı. Hande, çelenk gönderilmesinden rahatsız olmuştu ama Allah'tan rahmet istemesine memnun kalmıştı.

Ölüm olayının üzerinden seneler geçtikten sonra Kubeys Hande'ye eşi olması teklifinde bulunmuş, onunla evlenmek isteyen bir sürü erkeğin arasına katılmıştı.

Kubeys'in ilk evliliği olacaktı, kendisinin ikinci.

Allah Allah! Nerden aklına gelmişti şimdi bunlar? Ne zamanı ne de yeriydi…

O öyleydi işte!

Çok sevinçli zamanlarında illa kendini üzecek bir şey bulurdu.

Üzüntülü olduğunda da mutlaka kafasında, onu hafifletecek bir sebep icat ederdi.

Telaşlanarak, Amazon'u görebilme hevesiyle yüzünü küçük yuvarlak cama dayadı.

Dışarıda nefis parlak bir hava vardı. Ve yoğun yeşilliklerin arasından Amazon, kıvrıla kıvrıla okyanusa doğru akıyordu. Amazon ve kıyıları uçaktan tüm ihtişamıyla doyumsuz bir manzara sunuyordu.

Uçak alçaldıkça nehir ve kıyıları daha da netleşiyor, yoğun yeşillik ve gürül gürül geçip giden sular insanı soluksuz bırakıyordu.

Hande, Ayşen'e doğru döndü:

– Cennetten dünyaya indirilirken, Hz. Âdem babamız ve Hz. Havva annemiz zannederim Amazon'un üzerinden

geçirilmişlerdir. Mevlâ Teâlâ, kaldıkları yerdeki güzelliklere benzer mekânların dünyada da olduğunu onlara gösterip, fazla üzülmelerini engellemiştir.

Dünyadaki şiddetli fırtınalar, depremler cehennemden örneklermiş; çiçekler, ağaçlar, ırmaklar da cennetten.

Amazon'un şu görünüşü cennet güzelliklerine bir misal bence. Hz. Âdem ve Hz. Havva önce cennette yaşamışlar. Yüce Allah bununla insan için asıl uygun yerin cennet olduğunu göstermiş. Yeryüzünde bize has kılınan imtihanı kazanırsak varacağımız yer cennet. Cennete gitmeye iştiyak duydum. Hz. Havva'nın kızıyım çünkü!

Nişanlısının heyecanına Kubeys de katıldı:

– Ben de Hz. Âdem'in oğluyum.

– Bütün insanların, dedi Hande, Türk'ün, Kürt'ün, İngiliz'in, Çinli'nin, nene ve dedelerinin sülalesi nihayette Hz. Âdem ve Hz. Havva'da son buluyor. Âdem babamız, Havva anamız dememiz bunun en açık ifadesidir.

Düşünceli düşünceli başını salladı Kubeys:

– Irk ayrımı dünyayı ateşe veren bir yanılgı…

Hafif sesli, muzip bir gülüş savurdu Ayşen:

– O, öyle de, onların bir özellikleri daha bulunuyordu, yeryüzünde ilk aile yuvasını kuranlar Hz. Âdem ve Hz. Havva'ydı. Siz ikiniz de yirminci asrın Âdem'i ve

Havva'sısınız, darısı sizin başınıza. Atalarımız, yeni evlenenlerin başından aşağı darı serpermiş, darı lafı onlardan kalmış. Sevmediğim halde kullanırım. Ve de ilk insan Hz. Âdem'in, ilk peygamber oluşu ilgi çekicidir.

– Evet, yüce Allah, ilk insana peygamberlik vermiş, daha açıkçası insanın kulluk vasfı, ilk insanla başlamış.

– Nereye inmişlerdi hatırlayamadım?

– Hz. Âdem için en kuvvetli deyiş Seylan Adası'na indirildiği.

Kubeys'in yüreğinde tatlı bir anı rüzgâr esti. Konuşmanın arasına girdi:

Ben Seylan'ı gördüm, meşhur "Âdem" tepesine de çıktım. Seylan çok güzel bir ada. Âdem Peygamber memnun kalmıştır indirildiği yerden.

– Beni Seylan'a bir götürmedin ya ağabey. Aklıma geldikçe yanarım ve için için sana öfkelenirim.

– Haksızlık ediyorsun. Üniversiteden dört arkadaşla gitmiştik. Grupta tek kız olur muydu hiç?

– Olurdu, senin mezhebin geniştir.

Kubeys, siyah gür kaşlarından birini kaldırdı. Öfkeyle baktı kardeşine:

– Patavatsızlığın tam yeriydi, bu gibi fırsatları hiç kaçırmazsın.

Dul ve çocuklu bir kadın olduğundan, Ayşen ağabeyinin Hande ile evlenmesini istememiş, karşı çıkmıştı. Ayrıca genç kadın nazlanmış, aylarca evlenme kararı alamamıştı. Hiç kimseyle, Kubeys ile de evlenmemekte direnmişti. Fakat artık gelinleri sayılırdı ve o, kendini yetiştirmiş bir kadındı. Oturmasını, kalkmasını, konuşmasını bilirdi. Çok duygulu, hassastı. Hiç aptal değildi.

Kubeys, bir savaşa girmişti. Her savaşın kazananı ve kaybedeni olurdu. Ayşen'e bu savaşı izlemek düşüyordu. Tabii ki yeri, her zaman kardeşinin yanıydı. Onun mutluluğu adına, söz ve davranışlarına dikkat etmesi lâzımdı. Dikkat, insan hayatlarında çok mühim bir yedek parçasıydı. Düşüncelerini onaylar gibi hoparlörden ikinci kez seslenilmişti.

"Dikkat! Dikkat! Manaus'a inmek üzereyiz. İkaz ışıkları sönünceye kadar hiç kimse yerinden kalkmasın. Kendi güvenliğiniz açısından bu önemlidir."

Bir dakika geçmeden hafif, tuhaf bir sarsıntıyla birlikte tekerleklerin piste değdiğini hissettiler. Yolcuların gerilmiş sinirleri gevşedi. Ayşen kıpırdandı, uyuşmuş bacaklarını ovuşturdu:

– Hava yolculuğunun en sevdiğim anı budur, galiba herkes için de öyle. Olası bir uçak kazasından kurtulma sevinci yaşanıyor. Hepimize geçmiş olsun. Işıklar söndü, artık serbestiz.

Kız kardeşinin gönlünü yapma gayretiyle, Kubeys önce onun kemerini çözdü.

Hande'ye döndüğünde, genç kadının iki metali birbirinden ayırmış olduğunu gördü. Yüzünü neşe bürüdü:

– Kemerinin metaline dokunmak da mı yasak? Eğer öyleyse aklımda tuttuğum notların arasına bunu da ekleyeyim.

Genç kadına karşı Kubeys, anlayışlı ve çok toleranslıydı. Ödü patlıyordu yanlış bir şeyler yapmaktan. Yanında oturmuş ama yol boyunca Hande'ye değmemek için o da bin beter uğraş vermişti. Sevimli sevimli genç kadın mırıldandı:

– Aynen öyle!

Hilde, ayağa kalkmış, coşkuyla şakıyordu:

– Geldik, geldik, nihayet geldik! Annesinin yanına geçmek için Yenge Hanım'ı sıkıştırıyordu. Kolundan tuttu Hande, kızını yanına çekti. Yerleri uçağın ön tarafındaydı, kapıya çok yakındı. Birer küçük çantadan ibaret olan eşyalarını ellerine aldılar, sıralarından ayrıldılar.

Hande, Hilde'yi önüne kattı, ona buna çarpmamaya çalışarak ağır ağır koridorda yürüdü. Uçaktan en önce inenler arasındaydılar. Pasaport kontrolünden çabuk geçtiler. Dönen banttan valizlerini aldılar, iki el arabasına yerleştirdiler, havaalanından dışarı çıktılar.

Onlara değişik gelen ilk şey yüzlerine çarpan aşırı sıcak ve nemli hava oldu. Kaldırım kenarında, üzerinde "Tropikal Manaus" yazılı gıcır gıcır, yeni, kırmızı renkli bir minibüs duruyordu. Bir haftalığına yer ayırttıkları otel, onları hiç bekletmemiş, arabayı tam vaktinde göndermişti.

Siyah, hafif kıvırcık saçlı bir erkekle yaşlı bir kadın onlardan önce gelmiş, şoförün yanına oturmuşlardı. Valizleri, arabanın bagajına koyma işi bittikten sonra birer birer arabaya bindiler, arka koltuklara geçtiler.

Gece ilerlemişti, sokaklar karanlık ve tenhaydı. Manaus'la otel arasındaki geniş cadde hafif loş olmakla beraber, daha da boştu.

Pencereden dışarı baktıklarında karanlıklara gömülmüş tek katlı evleri, irili ufaklı ağaçları, caddenin iki kenarına ekilmiş çiçekleri, zorlanarak gördüler.

Ayşen, kulağını pencereye dayadı, dışarıyı dinledi. Uğultuya benzer sesler geliyordu. Parmağıyla kardeşinin omzunu dürttü:

– Uzaklarda bir çağlayan filan mı var acaba ağabey?

– Evet, varmış. Fakat uzakta değil yakında, bizim kalacağımız otelin hemen önünde.

– Böyle bir şeyden hiç söz etmedin.

– Size sürpriz yapmak istedim.

Bayatlamış sevinçleri sevmem ben. Taze bir sevinçle gireceksiniz otele, su sesleri işiterek. Manaus hakkında araştırma yaptım, nefis bir tatil programı hazırladım, onun müjdesini verebilirim. Güzel günler göreceksiniz, geziniz muhteşem geçecek. Şaşırıp kalacağınız pek çok şeyle karşılaşacaksınız.

Genç kız kıkırdadı:

– Harika. Babam başta olmak üzere maceraya bayılıyoruz, gözümüzü kırpmadan atılırız.

Hande gezi hastası, eminim ne program yaparsan yap hemen uyum sağlayacaktır.

Hilde arka koltuktan kendini öne doğru kaydırdı:

– Yarın nereye gideceğiz Kubeys amca?

– Yarın oteldeyiz. Oteli ve çevresini dolaşırız. İkinci günümüz Manaus müzesinde geçecek. Daha sonraki gün büyük balık pazarına gidip, Amazon'dan çıkan balık türlerini göreceğiz. Dördüncü gün kuş bahçesindeyiz. Ondan sonra da başka aktiviteler.

Bu arada otelin ışıkları görünmüştü. Çağlayanın sesi çok daha kuvvetli ve gürültülü geliyordu.

Araba durunca, önde oturanlar çabucak inip otele doğru yürüdüler.

Yaşlı kadın ve yanındaki erkek, onlara dönüp bakmadan ellerini kaldırıp, hepsine birden seslendiler:

– Hayırlı geceler.

Türktüler, Hande de öyle tahmin etmişti. Yüzlerini görmeye çalıştıysa da beceremedi, onlara arkalarını dönmüş, otele giriyordu.

Arabanın bagajından eşyalar indirilirken, Hilde kollarını annesinin beline, başını göğsüne dayadı, mızmızlanmaya başladı:

– Evimize gidelim, haydi anne kendi evimize.

– Kendi evimiz İstanbul'da, biz şimdi Brezilya'dayız yavrum. Uçakta azıcık olsun gözlerini yummadın, uyku sersemliği kafana vurdu galiba.

Kapıda duran görevliler araba durunca hemen koşup gelmişlerdi; valizlerin taşınmasına yardımcı oluyor, çok kibar jestlerle yol gösteriyorlardı. Hepsinin odası birinci katta ve yan yanaydı. Odalarına girdiklerinde genç kadının ilk işi valizden kızının geceliğini çıkarmak oldu.

Gözleri kızarmıştı uykusuzluktan. Bir an önce uykuya dalması için kızının yatağına ilişti. Ama Hilde'nin hiç niyeti yoktu uyumaya, kuşkulu gözlerle çevresine bakınıyordu.

Çağlayanın sesini kesmek için çok özel kalın perdeler takılmıştı pencerelere. Yine de hafiften uğultular geliyordu.

– Anne!

– Söyle.

– Nehirden timsah gelip odamızın camından içeri bakar mı?

– Hiç öyle şey olur mu Hildeciğim? Timsahlar ağır ve yassı kuyruklarını arkalarında tek kürek gibi kullandıkları için suda iyi yüzerler ama karada pek güzel yürüyemezler. Dört güdük güçlü bacaklarıyla gezinirler. Ancak av peşindeyseler düz bir doğrultuda şaşırtıcı biçimde hızlı hareket ederler, bunu uzun süre devam ettiremez, çabucak yorulurlar. Penceremize gelmeleri, cama tırmanmaları imkânsız, kim söz etti sana onlardan?

– Büyük amcam.

– Ne zaman?

– Uçakta anlattı bana timsahları. Nehir kıyısında gezinirken hiç yanımızdan ayrılma, dedi.

Fi tarihinde çocuklara tek gözlü bir dev veya her önüne geleni yutan canavarlar içeren masallar anlatılırdı. Zaman değişmişti, gerçekçi olmaya çalışıyor, dinozorlar, hırsızlar, çocuk kaçıranlarla ilgili hikâyeler anlatılarak, onların hakkında bilgiler veriliyor, çocukların kendilerini korumaları sağlanmaya çalışılıyordu.

– Büyük amcan biraz abartmış, fakat seni uyarmakla iyi etmiş. Timsahlar yaşayan sürüngenlerin en büyükle-

ri. Hikâye kitaplarında resmini gördüğün dinozorlar grubuna dâhil. Altı, yedi metre uzunlukta olanları var, dişleri, kesmeye çiğnemeye elverişli olmadığından avlarını bütün olarak yutarlar. Hayvanların vahşilerinden. Bir an olsun bizden uzağa gitme. Kısaca elin, illa birimizin avucunda bulunsun.

– Beni seviyor musun anne?

– O nasıl söz, tabii ki seviyorum, hem de çok, küçük aşkım.

– Kubeys amcamla evlendiğinde durum değişmeyecek değil mi?

– Hayır, sana izci sözü veriyorum, annelik görevimi daima yüzde yüz yapacağım. Sen benim hayatımda başıma gelen en güzel vak'asın.

– Yanağından öpebilir miyim?

Hande, kızının üzerine eğildi, yanağını uzattı:

– Öp bakalım.

Hilde'nin pikesini düzeltti. Poposuna minik bir şamar attı:

– Şimdi gözlerini yum ve uyumaya çalış.

– Bir şey daha sorabilir miyim?

– Sor, sabrım taşmaya başladı. Bu son olsun lütfen Hilde. Bir sürü yapılacak iş beni bekliyor.

– Kubeys amcamla evlendiğinde ona baba diyecekmişim, doğru mu?

– Sende bu akşam ne de çok haber varmış. Onu da mı büyük amcan söyledi.

Hilde'nin gözleri parladı, elini alnına dayadı:

– Kubeys amcamın kendisi söyledi. Benim de bir babam olacak. Artık kimse sormayacak "Senin baban yok mu?", "Baban nerede?", "Özlüyor musun babanı?" Bu sözlerden nefret ediyorum.

– Hildeciğim.

– Efendim.

– Saat iki, gecenin ikisi. Bana göre çenen çok fazla açıldı, sana göre nasıl?

– Ne yapayım, uykum yok.

– Kendin bilirsin, yarın herkes oteli gezecek. Hayvanat bahçesine gidilecek. Orada, maymunların şaklabanlıklarını seyretmek varken, küçük hanım odada uyuyor olabilir. Kapıyı üzerine kilitler, ben de çıkar giderim.

– Sen yatmayacak mısın?

– Hilde Hanım müsaade ederse elbette yatacağım. Daha abdest alacağım, namaz kılacağım, anneannene telefon edeceğim. Böyle konuşmaya devam edersen hiçbir şey yapamam pek tabii.

– Anneanneme öpücük gönder benden.

– Tamam, daha tek kelime etme.

Genç kadın, bir koltuğa oturdu. Birkaç dakika öyle durdu, kızının dalmasını bekledi. Sehpanın üzerine bıraktığı çantasından cep telefonunu çıkardı. Dikkatle tuşlara bastı. İlk çalışta telefon açıldı:

– Alo sen misin Hande?

– Evet benim anne!

– Kızım neredesin bu saate kadar, meraktan çatlayacaktım.

– Odamıza gireli on beş yirmi dakika filân oldu. Hilde'yi yatırdım biraz onunla meşgul oldum. Giysilerimi üzerimden çıkarmadan sana telefon açtım anne. Israrla kendimi sıkmamamı, ancak otele girdiğimizde telefon etmemi tembih etmiştin unuttun mu?

– Hayır unutmadım, canımın darlığından öyle konuştum. Kim bilir belki de kıskanmışımdır sonradan sonraya!

– Kimi?

– Eltimi. Çok şanslı kadın. Eşi ve çocuklarıyla birlikte bayram tatilini yurt dışında geçirecek, güzeller güzeli gelini de beraberinde.

– Gelin dediğin benim anne, kızın.

– Mesele de bu ya. Kadın gelinden yana talihli, senin

gibi birini alıyor oğluna. Ne yazık ki bunu takdir etmekten aciz. Allah onu bildiği gibi etsin.

Yengesi, kızı gibi, Kubeys'in onunla evlenmesini istememişti. Bunu doğru bulmadığını büyük bir samimiyetle söylemişti. Duygu ve düşüncelerini hiç saklamamış, birkaç defa aile içinde açık oturum yapmıştı. Oğlu ve eşi diretince olayı kabullenmek zorunda kalmış, bir daha da bu konudan söz etmemişti.

Annesi durur durur buna içerler, söylenirdi, "Dul kalmışsan kabahat senin mi? Ne edelim alın yazın öyleymiş."

İçinde bin bir kişilik barındıran bir kadındı annesi. Kızması an meselesiydi. Neden ve niçin öfkelendiği çok kere hiç anlaşılmazdı. Daha kötüsü onun kin ve kıskançlık cephaneliğine düşen, kolay kurtulamazdı. Kubeys'in başka biriyle evlenmesini istemekle, yengesinin pek haklı olduğunu, birçok kez izah etmişse de annesinin kanaatini değiştirememişti. Ta İstanbul'dan, Amazon'a savrulan yersiz, zamansız düşmanlığa çok canı sıkıldı.

Annesine saygısızlık yapmaktan şiddetle kaçınırdı. Anne hakkı çok büyüktü, babanınkinden evvel geliyordu. Kötü konuşmak, fena davranışlarda bulunmak bir yana, "of" demekten dahi men ediliyordu Müslümanlar. Ancak zulme susmak da şeytan işiydi.

– Anne, anne!

Yolculuk boyunca Hilde, amcam ile yengemin arasında oturdu. Onu yedirdiler, içirdiler, oyaladılar. Yengem Ayşen ile bana eşit davranmaya çalışıyor, elinden geleni ardına koymuyor. Korkarım bu elinden gelen sana hâlâ yeterli gelmeyecek.

– Sen şimdi beni mi suçluyorsun?

– Ben kendimi taşımakta zorlanırken bir de seninle karşı karşıya kalmıyor muyum? Bütün hayatî güçlerim tükeniyor, felce uğruyor, yaşamım çekilmez oluyor. Ne diyeyim bilmiyorum. Suç olmayan bir şey hakkında ceza kesiyorsun yengeme.

– Teşekkür ederim.

– Neye?

– Ne kadar hatalı olduğumu, amcanın hanımının ne denli haklı olduğunu gösterdin bana.

– Böyle bir şey demedim ben.

– Sayende eltim makbul bir kadın, ben manyak biri oldum.

Dudaklarını sıkı sıkı yummasa Hande çığlık atmaktan alıkoyamayacaktı kendini. Tekrar tekrar yutkundu, sonra yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam etti:

– Ben sadece, beni istedilerdi, yok istemedilerdi meselesini yaşamımızın dışında bırakalım, hayatımızdan çı-

karıp atalım artık diyorum anne. Hatırımdayken söyleyeyim, Hilde sana öpücük gönderdi.

– Ya! Unutmadı demek beni.

– Torununun üzerinde, benden çok emeğin bulunuyor, iki yaşından beri sen bakıyorsun, unutur mu hiç?

– ….

– Anne, sesin gelmiyor.

– Ağlıyorum da ondan, şimdiden özledim.

– Ayrılmaktan korkulmaz kavuşma umudu oldukça, bir günümüz gitti.

– Size iyi geceler, rahat uykular diyeyim ben. Kalbini ferah tut, Kubeys seni çok seviyor, evlendiğinizde her şey çok daha iyi olacak inşallah. Bu kadar konuşma yeterli. Esselamu aleykum.

– Aleykum selam anneciğim.

Gönlü olmuştu annesinin, içi rahatlamıştı.

Ama kendi gönlü?

Paramparçaydı…

Bedri Rahmi Eyüpoğlu'nun dediği gibiydi:

"Ağaç bütün

Meyve bütün

Işık bütün

Benim dünyam paramparça."

Bir yerde okumuştu, bazı insanların ibadeti vardır, güzel ahlakı yoktur. Bazıları da güzel ahlaklıydı fakat Mevlâ Teâlâ'ya ibadette bulunmazdı. İslâm'ın istediği, ibadet ve güzel huyların birlikte olmasıydı.

Amcasının hanımı, hiçbir ibadeti yapmazdı, bazı parlak huylarından dolayı sevilirdi.

Annesi tüm nafile ibadetleri de titizlikle yerine getirirdi. Ne yazık ki elli yaşında olmasına rağmen kimliğine kavuşamamış bir kadındı.

Babası ve amcası, işte onlar salih kullardı; ibadet ve ahlak yönünden insanların güzellerindendi, hakiki Müslümanlardı.

Valizini boşalttı, bir uyurgezer gibi kendinin ve Hilde'nin eşyalarını yerleştirdi dolaplara. Otelden tek bir ses, tek bir çıtırtı gelmiyordu. Her şey, herkes derin bir sükût içine gömülmüştü. Yorgun yorgun geceliğini giydi…

Aklı bir yerlere gidip gidip, geldi…

Kızının, masum masum nefes alışverişlerini dinledi.

Hilde'nin, herkeste, onu koruyup kollama isteği veren bebeksi yüzünde gri bulutlar dolaşıyordu. Kim bilir neler görüyordu rüyasında. Belki de bir timsah düşmüştü peşine. Kaşları çatılmış, dudakları büzüşmüştü. Ağlamaklı kızının, omuzlarından tuttu, yavaşça seslendi:

– Hilde, yavrum, uyan, ben yanındayım korkma!

Küçük kız, gözlerini açmadan mırıldandı:

– Bir hayvan ağzını açmış beni yutmaya çalışıyordu.

– Timsah mı?

– Bilmiyorum. Ağzını gördüm sadece, kocamandı.

– Tamam, geçti, timsahlardan konuştuk ya sana fazlaca tesir etmiştir.

Başını yan tarafa çevirip annesinin sözlerini tamamlamasını beklemeden daldı Hilde. Sevgili anneciğinin sesini duymak güvence bakımından kâfi gelmişti ona.

Daha sonraları genç kadın yıllar boyu, arada sırada kızının bu rüyasını hatırlayacak, her defasında dehşetle titreyecekti. Parmaklarını Hilde'nin kısa dalgalı kumral saçlarında gezdirdi. Kocası, uyurken böyle severdi onu.

Eşi araba kazasında öldüğünde, Hilde yeni başlamıştı "Baba" demeye. İki yaşındaydı, çok küçüktü. Görmeyince birkaç gün içinde unutmuştu babasını. Ama Hande bir sene içinde, iki ölümle sarsılmıştı. Önce kocasını, trajik bir şekilde on ay sonra da babasını kaybetmişti.

Evet kaybetmişti.

Onlar hayatında hiç olmamış gibi kaybetmişti.

Ama özellikle babasıyla olan anıları, canını yakar, yüreğini dağlardı, aradan onca sene geçmesine rağmen.

Bir şey anlatırken de dinlerken de babası sürekli gülümserdi. Gözlerinde ve yüzünde o kadar iyilik ifadesi vardı ki onu gören bir daha döner bakardı. Ölümle barışıktı. Ölümü hiçbir zaman bir facia bilmemişti. Havaalanında uçak, garda tren bekler gibi gözetmişti ölümü! "Hayat çok kısadır, fakat değeri çok büyüktür. Ahirette ebediyen mutlu olarak yaşamak ona bağlı. Her insanın ölümü, dirilişine gül vermeli" derdi. Yanık, güzel sesli birinden Kur'ân dinlediğinde çok duygulanır, gözleri yaşarır, bakışlarını uzak bir yerlere diker, dalgın dalgın mırıldanırdı:

"Sevgili!

En sevgili!

Ey sevgili!

Uzatma dünya sürgünümü benim."

Mevlâ Teâlâ duasını kabul buyurmuştu.

Genç kadının hayalleri zayıf, buna karşılık anıları çok güçlüydü. Ünlemine, soru işaretine, virgülüne, noktasına kadar yaşadığı her şey kayıtlıydı zihninde.

Ayaklarını sehpaya dayadı, kollarını göğsünde çaprazladı. Babasının vefat anları gelmişti aklına. Kızı ile birlikte, anne-babasını ziyarete gittiği güzel bir mayıs gününde ölmüştü. Mevsim bahar olduğundan kırmızı, sarı, be-

yaz, her renkte ve yaban, asma, yediveren, her cinste güller açmıştı.

Sokaklarda sümbül, yasemin, akasya kokuları dolaşıyordu. Hiç bulutsuz gökyüzünde serçeler etrafa dağılmış, şen şakrak oynaşıyordu.

Yumuşacık, zarif kıvrımlı dalgalar, sahilleri okşuyordu sakin sakin. Güneş denize düşmüştü o gün ya da ışıl ışıl deniz güneş olmuştu. Annesi, Hilde'ye kapı önündeki yeşillikten papatya topluyor, o da babasıyla salonda oturmuş sohbet ediyorlardı.

Aniden, durum değişmişti. Babası çay bardağını sehpaya bırakıp arkasına yaslanmış, gözleri bir noktaya takılmış olarak, mırıldanmaya başlamıştı:

– Bütün çabalarım, son nefesimi verirken, geri dönüp o ana kadar yaşadığım hayata baktığımda kendi kendime:

"Sana doğru olarak gösterilen yolu takip ettin, inandığın şeyleri yaptın. Hakiki bir Müslüman olarak ömür sürdün" demek içindi.

Bunu Rabbimden çok isterdim…

Gece gündüz isterdim…

Yaz-kış isterdim…

Şimdi gönül neşesi içinde bunu söyleyebiliyorum. Önümde böyle olmamaktan korkacağım, ne senelerim,

ne aylarım, ne günlerim, ne de saatlerim kaldı. Canım hücrelerimden çekiliyor, ruhum ölümü soluyor.

Hande babasının hafifçe terleyen alnına, pembe pembe açılıp kapanan, canlı canlı hareket eden dudaklarına aval aval bakmıştı. Yüreğinden kopan haykırışını, kulakları şaşkınlıkla duymuştu:

– Baba, anneme haber vereyim!

– Hayır, vakit yok yavrum, yanımdan ayrılma, son dakikalarımı yaşıyorum, ölüyorum!

– Hayır, ölmüyorsun baba, bakışların çok berrak, açıkça gülüyorsun.

– Ölüme gülüyorum. Meğer gerçekten güzel şeymiş.

Hande kızım, gerçekten çok çok güzel…

Bu sözlerden sonra dudakları kısılmış, ağzı kapanmıştı. Başı yana düşmüş hiç nefes alıp vermez, hiç konuşmaz, hiç hareket etmez olmuştu. Çığlık çığlığa bağırmıştı:

– Anne! Anne! Yetiş babam kendinden geçti.

Koşarak gelmişti annesi. Soğukkanlılıkla eşinin omuzlarından tutmuş, divana yatırmıştı. Onun bileğini parmaklarının arasına almış, nabzını saymaya durmuştu.

Genelde rahat mizaçlı bir kadındı fakat ölüm gibi muazzam bir olayın da onu heyecanlandırmaması garibine gitmiş, genç kadın gözünü kırpmadan bakmıştı annesine.

– Baban ölmüş kızım, demişti.

Annesi eşinin öldüğüne inanmış ve çabucak kabullenmişti. Hande ne inanmış ne de kabullenebilmişti. Şiddetle karşı çıkmıştı:

– Anne, kaç defa elektrosunu çektirmişti, babamın kalbi sağlamdı. Bir hastalığı yoktu. Fenalaşmadı, bir sıkıntı da hissetmedi, ansızın, birden, ölmüş olamaz.

Annesi geçmiş, koltuklardan birine oturmuş, genç kadını aptallaştıran bir sakinlikle konuşmuştu:

– Ruhun bedenden çıkma halleri anlatılırken "Bazılarının canı damarlarından tereyağından tüy çıkar gibi ayrılır" derler.

Ölümü hep sevmişti. O sevgilisine kavuştu, beni dul bir kadın bırakarak.

Hıçkırıklardan zor cevap vermişti Hande:

– Beni de yetim.

– Sen yetim sayılmazsın, ergin kimselere yetim denmez.

Sen kocaman yetişkin bir kadınsın.

Hande kendini daha fazla tutamamış, sormuştu:

– Anne ruhsal bir şok mu geçiriyorsun, hiçbir tepki göstermiyorsun babamın ölümüne. Çok normalsin, gayet rahatsın.

– İnsanoğlunun ölüme karşı çaresizliği ve ölümün so-

Sana Hiç Elveda Demedim ki

SEVİM ASIMGİL

Olanca gücüyle ayaklarını yere vurarak, "Bütün bu yaptıklarınız haksızlık bana." demek istedi. Yaşamları zaten tümüyle haksızlıklarla dolu değil miydi? Kalbine bir ümitsizlik çöreklenmişti ancak yılmayacaktı. İçinde bir sürü mazlum, kırgın insanı taşıyan; savaşlarla, kavgalarla, mutsuzluklarla dolu şu dünyada harcanmayacak, batıla tutsak olmayacaktı.

Sosyete çevresine girmek için can atan onca insan varken, o sihirli havaya girmekten korkan genç ve güzel bir kızın heyecan dolu mücadelesi...

www.hayatyayinlari.com

9 786051 510378

₺20

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata